

Taki pozdravi so mu leteli od vseh znancev.

„Moram, moram“, je siknil skozi zobe in kakor besen hitel proti vratom; tam toliko da ni pohodil obeh davkarskih praktikantov in njiju plesalk, vračujočih se v dvorano.

„Še ljubosumen je na vse zadnje, ha, ha! Ubožček!“ smejala se je Ida. Belec ji je pa rekel:

„E, ko bi bili vi moja zaročenka, bil bi jaz še huje ljubosumen.“

„Če sem — hm — zaročenka, pa dekla njegova ne maram biti niti potlej. On da bi ukazoval z menoj, s kom smem in s kom ne smem govoriti, s kom se zabavati, s kom ne? Če ima biti tako, bolje nič. Tudi ženska je prosta v vseh slučajih življenja. Recite mi socialistka ali emancipiranka: ker sem prosta, se smem svobodno veseliti.“

„Taka je tudi moja misel, gospica, e —. Če smo na svetu za to, da živimo, živimo rajši bolje kot slabše; zakaj naj bi si življenja ne osladili, e —, kolikor je mogoče, a?“

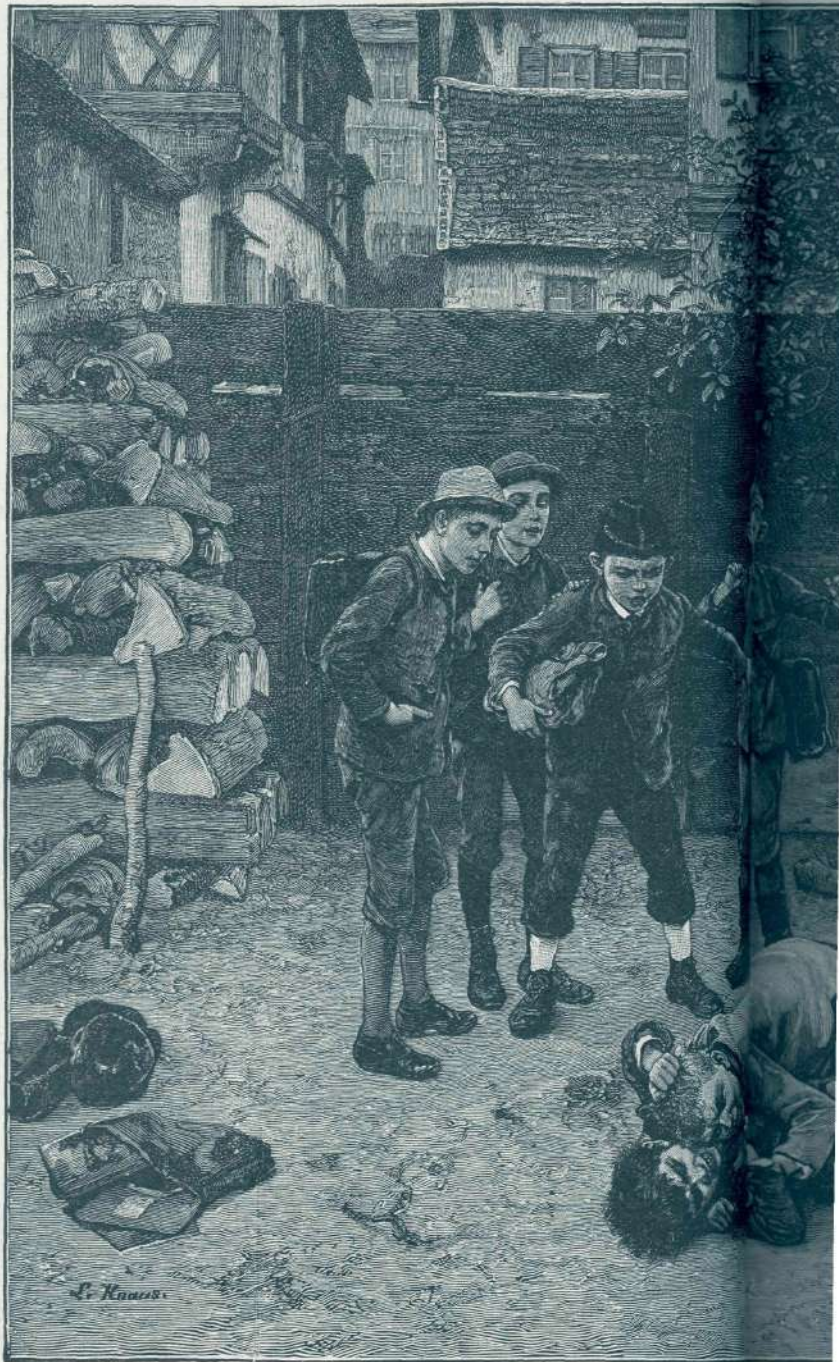
Ida ga je pogledala hvaležno.

„Kdo bi se menil za vse, kar je spodobno in kar ni! Stvarnik nam je podaril telo za uživanje in ne za stradanje. Asketi in zloti gledajo življenja sladkosti skozi naočnike — greha, poleg tega pa cedé sline po najpotrebnejšem, e —! Ali je to pametno, gospica, a —?“

„Komaj vas umem, vendar se mi zdi, da sva enakih mislij, gospod poštar, in to me veseli!“

Sladki pogled je bil Belcu zadostni dokaz popolnega soglasja. Ravnal je — kot doslužen vojaški podčastnik vaju ženskih slabostij — počasi, preišljeno, a sigurno. Bil je vselej gotov zmage.

Sekstet je že omagoval, in poštar in Ida sta le šetala po glasih ciganske godbe. Avskultant Branil je spremil domov sodnikovo in davkarjevo soprogo, tudi gospa Lina je kmalu po Železnikovem odhodu opustila neuspešno čakanje v plesni dvorani. Belec in

Ida je sicer nista posebno pogrešala, a ker se je dvorana čimdalje hitreje praznila, je Ida vprašala plašno:

„Kje je pa naša mama?“

„I, kje, dušica? Najbrž je pri očetu. Ako želite, pojdem, e —.“

„Ne, hvala! Morda je on tam — pa bi rada kozarec limonade; oh, tako sem žejna!“

„Samo potrpite; o, prosim, gospica, takoj — e, takoj!“

„Prosim! Vi ste tako dobri!“

Poštar je odšel, da bi dobil limonade, Ida pa se je vsedla blizu vhoda.

„No, dobro jutro, gospica!“ pridruži se ji opotekaje Železnik, ki je doslej obupno pil pri domačih fantih v spodnjih prostorih in vsak hip ljubosumno hodil gledat, kaj dela Ida.

„Vi, ti še tukaj? Ali nisi šel spat?“

„Ne; skrbela me je tvoja zvestoba — veš, večna zvestoba, ha!“

Ida se je ozrla v steno in spravila zgornjo ustnico med drobne zobe.

Železniku se je glas nekoliko tresel in velike oči so se mu povečale z ogromnimi kolobarji.

„Ali bo dobra Belčeva limonada? Dobro, le naj streže, le! Imela bodeta še oba dovolj. Ha, ha!“

Ida ga je pogledala žalostno in kot prava svetska dama, ki vé, da ima jezik za to, da skriva svoja čustva, svoje misli, rekla je mirno nedolžno:

„Ne vprašuj me o njem, lepo prosim; saj veš, koliko maram zanj. Tvoja nevesta sem, tvoja!“

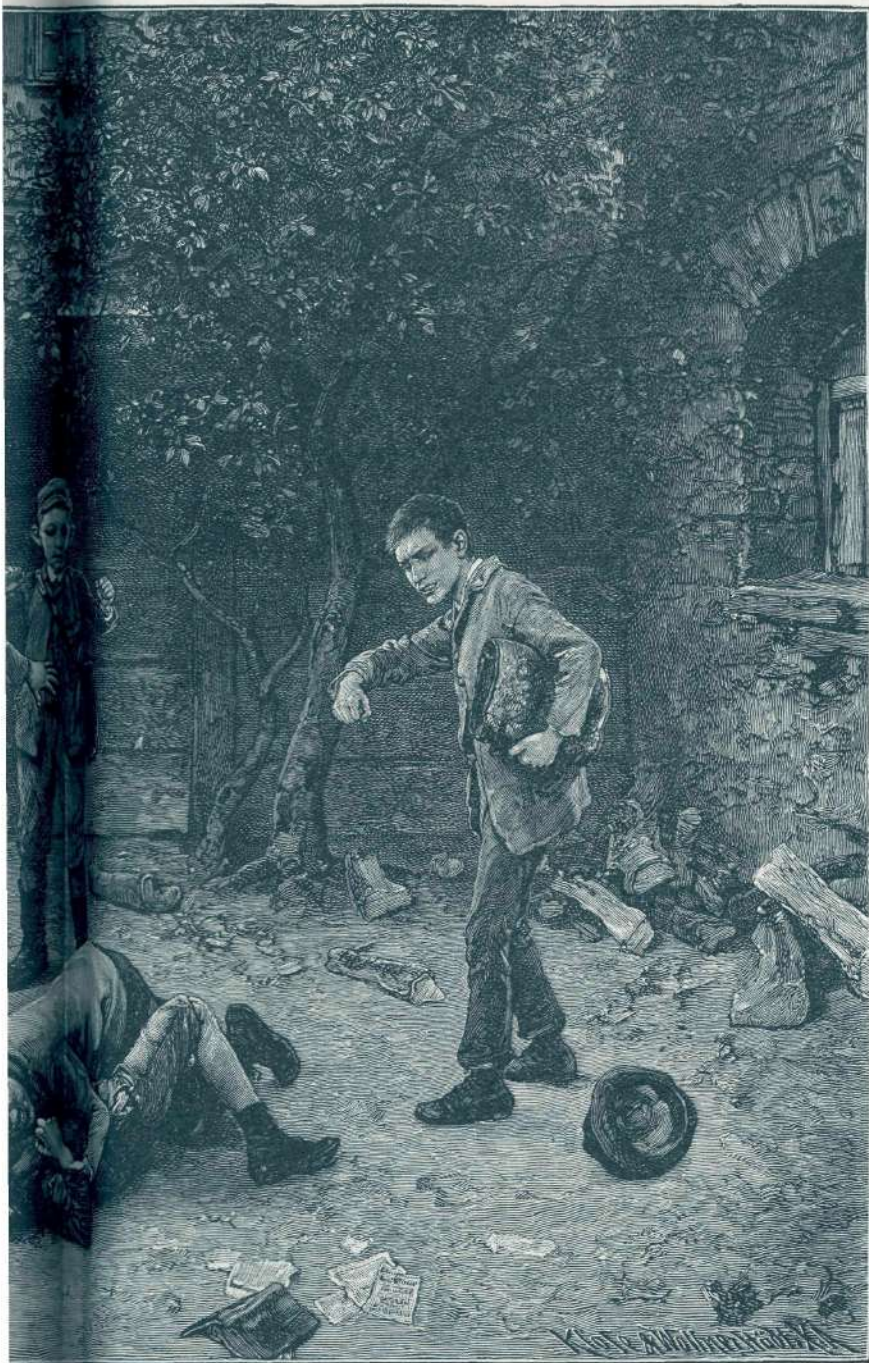
In ljubko se je nagnila k njemu ter, težko požiraje njegovo sapo, smrdečo po preobilno zaužitem vinu, dejala:

„Pojdiva še plesat, Julče!“

„Ne morem, Idica; sem truden, vidiš!“ A vendar ji ni mogel odreči.

Samo na pol je verjel njenim besedam in bil srečen.

Belec se je vrnil z limonado, katere pa sedaj Ida ni pila. Ne-

Slikal L. Knaus.